

Turinys

Credo

<i>Kun. Artūras KAZLAUSKAS</i> Nauji Viešpaties metai	2
<i>Kun. Danielis DIKEVIČIUS</i> Biblija apie skyrybas	4
<i>Kun. dr. Algirdas JUREVIČIUS</i> Kodėl ardoma tai, kas gali būti sutaisyta?	6
<i>Kun. prof. dr. Kazimieras MEILIUS</i> Paskelbti santuoką negaliojančia...	7
<i>Antanas SAULAITIS SJ</i> Jokie išgyvenimai neatstumia nuo Dievo	10
Dviejų „Bendrakeleivių“ liudijimai	11

Kronika

<i>Rūta TUMĖNAITĖ, Juozas LATVIS</i> Bažnyčios pulsas	13
<i>Andrius NAVICKAS</i> Apsisprendimo metas	15
<i>Dalė GUDŽINSKIENĖ</i> Kelyje į šventumą – su palaimintuoju Jurgiu Matulaičiu	16

Piligrimai drauge

<i>Tomas VILUCKAS</i> Krikščionių vienybė: misija neįmanoma?	17
--	----

Didelės ir mažos kryžkelės

<i>Zita VASILIAUSKAITĖ</i> Savaime – tik nuo kalno...	19
<i>Jūratė KUODYTĖ</i> Skyrybos – būti ar nebūti?	21
<i>Dr. Vytautas NAVICKAS</i> Tėvo (ne)buvimas įtaka dukrai	23
<i>Vidmantas MARTIKONIS</i> Pasėti... santaiką!	25
Klausimai ganytojams	27

Susitikimai

<i>Giedrė JANKEVIČIUTĖ</i> Pokalbiai su Kaziu Lozoraičiu (I)	28
---	----

Atokvėpio valandai

<i>Rasa DRAZDAUSKIENĖ</i> Genys margas, žmonių gyvenimai dar margesni	31
<i>Ramūnas AUŠROTAS</i> Gero kino kampelis	32

Sveikata

Gydytojo Petro paskaitėlė apie pošventinę slogą	34
--	----

Gyvenimas kaip senas vynas

<i>Vanda IBIANSKA</i> Bėk, Vasiliauskai!	35
---	----

Sveiki, mielieji „Artumos“ žmonės,

sulaukę naujų, Viešpaties mums dovanojamų metų! Sveiki, pailsėję ar pavargę po didžiųjų švenčių gaudesio... Sveiki, ištikimieji bei naujieji mūsų bičiuliai! Ir toliau dovanokime gyvenimo džiaugsmą vieni kitiems kasdien, ne tik kartą per metus; juk nekainuoja daug – mažutė šypsena, kai aplink pyktis, geras žodis, kai melas, regis, viešpatauja, o gal vos kelios tylios akimirkos su žmogumi, kai jam sunku... tiesiog – *artuma*.

Sausis viso pasaulio krikščionims jau turbūt nebeįsivaizduojamas be maldų už tarpusavio vienybę. Šiame „Artumos“ numeryje neužmiršome tos žaizdos, kuri turėtų skaudėti kiekvienam, tikinčiam į Kristų. Tačiau pagrindine šio mėnesio svarstymų tema pasirinkome *skyrybas* – skaudžiausią „schizmą“, vykstančią nuolat ir čia pat: ilgai ieškotume šeimos ar giminės, kurioje nebūtų išsiskyrusiųjų... Net tarp katalikų, kuriems santuoka šventa ir neišardoma. Kodėl?.. Sako, į šį klausimą turbūt iki galo nerasim atsakymo... Bet kaip tada gyventi? Juk skausmas spengia toks, kad jam jokie žiemos speigai tikriausiai neprilygtų... Prisimenu, vaikystėje, tėvams dėl kažko smarkiai susikivirčius, nugirdau tą pragarišką žodį „skirkimės“ – atrodė, žemė prasivėrė ir tuoj prasmegsiu skradžiai, nes nebebus nei jokio pagrindo, nei prasmės toliau gyventi... Ačiū Dievui bei tėvams – tikrai, ir šiandien jiems dėkoju, jog tai neįvyko, jie sugebėjo garbingai ir teisingai pereiti visus išbandymus.

Žurnalo viršelyje – IV a. pr. freska iš Romos katakombų (*Via Latina*), samarietės susitikimas su Jėzumi prie Jokūbo šulinio (*Jn 4, 1-41*). Vaizdelis nuostabus senumu (bei tuo, kad Viešpats anuomet pieštas be barzdos!) ir labai vertingas mums rūpimais aspektais. Tikriausiai tai pirmoji savo mokiniams paties Kristaus duota ekumenizmo pamoka: „Jėzus ją paprašė: „Duok man gerti“. <...> Samarietė atsakė: „Kaipgi tu, būdamas žydas, prašai mane, samarietę, gerti?“ Biblijos žinovai čia pat paaiškina, kad samariečiai buvo žydų ir kolonistų asirų mišinys, todėl tikrųjų žydų laikomi pusiau pagonimis bei niekinami. Tačiau Mokytojas ne tik bendrauja su samariete, bet dar ir prašo jos pagalbos, taigi nusižemina! Nežinia, ar apaštalai suprato šią pamoką. Vis dėlto nė vienas nepaklausė: „Apie ką su ja kalbi?“ O kalbėjosi jie apie labai kūniškus bei dvasiškus dalykus – apie troškulį, šeimą ir Dievo garbinimą:

„Kiekvienas, kas geria šitą vandenį, ir vėl trokš. O kas gers vandenį, kurį aš duosiu, tas nebetrokš per amžius, ir vanduo, kurį jam duosiu, taps jame versme vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą“. Tuomet moteris sušuko: „Viešpatie, duok man to vandens, kad aš nebetrokščiau ir nebevaikščiočiau semtis čionai“. Jėzus atsiliepė: „Eik, pakviesk savo vyrą ir sugrįžk čia“. Moteris atsakė: „Aš neturiu vyro“. Jėzus jai tarė: „Gera! pasakei: 'Neturiu vyro', nes jau esi turėjusi penkis vyrus, ir dabartinis anaip tol ne tavo vyras. Čia tu tiesą pasakei.“

Argi nekeista, kad Viešpats, iš pradžių elgęsis taip nuolankiai ir korektiškai, vėliau primena moteriai jos „moralinį veidą“, bet nepuola moralizuoti, o įvertina TIESĄ ir, svarbiausia, kreipia jos žvilgsnį bei širdį į Dievą: „Jėzus atsakė: <...> Jūs garbinate, ko nepažįstate, o mes garbiname, ką pažįstame, nes išganymas ateina iš žydų. Bet ateis valanda, – jau dabar ji yra, – kai tikrieji garbintojai šlovins Tėvą dvasia ir tiesa. Ir pats Tėvas tokių garbintojų ieško.“

Teesie.

Darius Chmieliauskas

